

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.212 van 30 april 2002
in de zaak A. 112.697/X-10.656.**

In zake : Marc VAN DER SMISSEN,
 die woonplaats kiest bij
 de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Aarlenstraat 25

tegen :

1. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat P. LEFRANC,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128,
2. de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

tussenkomende partij :

Marc FRANÇOIS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. JACOBS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koloniënstraat 11.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VAN DER SMISSEN op 12 november 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het "ministerieel besluit dd. 30 augustus 2001 houdende verwerping van het beroep van de particulier (kenmerk SV/B 2005/44447-LH-) en, bij samenhang, de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur houdende weigering van vergelijk dd. 30 oktober 2000";

Gezien de nota van de eerste verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 maart 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat T. DE SUTTER die, loco Advocaat P. LEFRANC verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat Marc FRANÇOIS met een verzoekschrift van 8 februari 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat hij betoogt de rechtstreekse buur te zijn van verzoeker; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat verzoeker op 10 mei 1999 een aanvraag indient tot het regulariseren van een niet conform een eerder verleende stedenbouwkundige vergunning opgericht gebouw met recreatieve bestemming, op een perceel gelegen te Asse, Reekstraat, kadastraal bekend Sectie B, nr. 110c; dat niet wordt betwist dat het voornoemd perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen is in recreatiegebied; dat op 30 oktober 2000 de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur aan verzoeker het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.), weigert; dat dit de tweede bestreden beslissing is; dat op 30 augustus 2001 de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media het hoger beroep verwerpt van verzoeker tegen de beslissing van 28 maart 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarbij de vergunning is geweigerd voor de regularisatie van een niet conform de vergunning opgericht gebouw met recreatieve bestemming aan de

Reekstraat te Asse, kadastraal bekend Sectie B, nr. 110c; dat dit de eerste bestreden beslissing is;

Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is om over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigering van vergelijk uitspraak te doen; dat zij vooreerst verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot het vergelijk "weliswaar getroffen in toepassing van (...) artikel 68, § 3, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, maar (dat) in wezen dezelfde rechtsfiguur (is) als in artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999", dat "in de lijn van deze rechtspraak (...) een weigering van vergelijk, op welk tijdstip die ook plaatsvindt - en evenzeer en hoe dan ook - betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en bijgevolg behoort tot de gerechtelijke procedure", (dat) zo'n weigering van vergelijk (...) het verval (beoogt) van de strafvordering en van het recht van de overheid om herstel te vorderen en te voorkomen, (dat) bijgevolg alleen de rechter van de rechterlijke orde (...) bevoegd (is) om kennis te nemen van de betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk"; dat zij verder stelt dat "noch het feit dat in het decreet van 18 mei 1999 de regeling omtrent het vergelijk verder werd verfijnd, noch het feit dat de mogelijkheid tot het verlenen van een regularisatievergunning (art. 159) thans gekoppeld wordt aan de betaling van de voorgestelde transactiesom en het indienen van een regularisatieaanvraag (...) iets af(doet) aan deze stelling gesteund op de constante rechtspraak van de Raad van State";

Overwegende dat verzoeker, anticiperend op de opgeworpen exceptie van onbevoegdheid, betoogt dat de weigering van het vergelijk uitgaat van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur die beschouwd kan worden als een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de weigering van vergelijk een uitvoerbare administratieve rechtshandeling is daar zij rechtsgevolgen teweegbrengt zonder dat de inbreng van een rechterlijke instantie te dezen is vereist, dat de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening een koppeling introduceren tussen het vergelijk enerzijds en de regularisatievergunning anderzijds, dat deze koppeling niet bestond in de onder het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 geldende regeling van de regularisatievergunning, dat aangezien het niet meer mogelijk is een regularisatievergunning te verkrijgen zonder eerst een vergelijk te verkrijgen, moet worden afgeleid

dat de Raad van State bevoegd is kennis te nemen van de onwettigheidsgrievten ten aanzien van de weigering van vergelijk;

Overwegende dat artikel 158 D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het sluiten van de debatten, bepaalt wat volgt :

"§ 1. Bestaat het in artikel 146 bedoelde misdrijf niet in het uitvoeren van werken of het verrichten of voortzetten van handelingen of wijzigingen die een inbreuk plegen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg of op de uitvoering van de krachtens dit decreet vastgestelde verordeningen of op de voorschriften van een verkavelingsvergunning, en komen die werken, handelingen en wijzigingen in aanmerking voor de afgifte van de vereiste vergunning, dan kan de stedenbouwkundige inspecteur, met toestemming van de vergunningverlenende overheid, een vergelijk treffen met de overtreder op voorwaarde dat hij een geldsom betaalt, hierna transactiesom te noemen, en een regularisatievergunning aanvraagt.

De regularisatievergunning moet worden aangevraagd binnen een termijn van zes maanden na het voorstel van vergelijk.

Het vergelijk wordt slechts definitief indien de overtreder de regularisatievergunning, bedoeld in artikel 159, heeft verkregen en de transactiesom heeft betaald.

Door het definitief geworden vergelijk vervallen de strafvordering en het recht van de overheid om herstel te vorderen.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt het bedrag van de transactiesom, alsook de wijze en de modaliteiten van betaling van de transactiesom.

De rekenplichtige van het grondfonds geeft van de betaling onmiddellijk kennis aan de stedenbouwkundige inspecteur. Deze ambtenaar stelt vervolgens, op voorwaarde dat de regularisatievergunning werd aangevraagd en kan worden verleend zoals bepaald in § 1, een certificaat op waarin de betaling van de transactiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning bevestigd worden en bezorgt dit certificaat aan de overtreder, de vergunningverlenende overheid en de procureur des Konings.

De stedenbouwkundige inspecteur licht hen ook onmiddellijk in over de weigering van het vergelijk of het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn. Een afschrift van het certificaat wordt eveneens bezorgd aan de hypotheekbevaarder, bedoeld in artikel 160.";

Overwegende dat artikel 159 D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het sluiten van de debatten, luidt als volgt :

"In de gevallen bedoeld in artikel 158, § 1, kan een vergunning worden verleend volgens de vergunningsprocedure van dit decreet. Deze regularisatievergunning kan echter slechts worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158, § 2.

Indien de vergunning niet wordt verleend, wordt de transactiesom onmiddellijk terugbetaald.

De lasten en voorwaarden die kunnen opgelegd worden in het kader van de vergunning zijn ook hier van toepassing.";

Overwegende dat in deze stand van het geding kan worden aangenomen dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent een van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit op het eerste gezicht volgt dat de weigering tot het verlenen van het vergelijk, op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de strafvordering en op de vervolging van het herstel van het bouwmisdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de gewone rechter bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de bevoegdheid van die rechter de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat uit de hiervoor aangehaalde bepalingen lijkt te volgen dat de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke -doch niet voldoende - voorwaarde is in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, in de huidige stand van het geding op zich niet lijkt te volstaan om de Raad van State niettemin bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet lijkt te volstaan om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat de exceptie van de eerste verwerende partij dient te worden aangenomen; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk lijkt;

Overwegende dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, krachtens het hiervoor aangehaalde artikel 159, eerste lid, D.R.O. een regularisatievergunning slechts kan worden verleend dan na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat hieruit volgt dat, indien de Raad van State de bestreden weigeringsvergunning vernietigt, de bevoegde vergunningverlenende overheid op het eerste gezicht opnieuw de vergunning zal moeten weigeren omdat de dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich tegen het verlenen van zodanige regularisatievergunning verzet zo het vereiste certificaat niet voorligt; dat niet blijkt dat te dezen aan de in artikel 159, eerste lid, D.R.O. bepaalde voorwaarde is voldaan; dat verzoeker derhalve geen belang lijkt te hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing en derhalve evenmin bij de accessoire vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan; dat ter terechtzitting verzoeker opmerkt dat het D.R.O. op het punt van de dwingende voorafgaande

vereiste van het voorleggen van een certificaat, is gewijzigd door het Vlaams Parlement, dat deze wijziging bestaat doch nog niet is gepubliceerd; dat hij de inhoud van dit wijzigend decreet niet overlegt; dat in de huidige stand van het geding dit argument niet overtuigt, daargelaten overigens de vraag of bij het sluiten van de debatten in de vordering tot schorsing de decretale wijziging waarop de verzoeker doelt wel in rechte bestaat - bij het sluiten van de debatten blijkt niet dat het door het Vlaams Parlement goedgekeurd wijzigend decreet reeds is bekrachtigd en de verzoeker voert dit bewijs evenmin aan - en daargelaten de vraag of deze wijziging in de regelgeving na het instellen van de vordering tot gevolg kan hebben dat een verzoeker die, op grond van het hiervoor uiteengezette, op het ogenblik van het inleiden van de vordering niet getuigt van het rechtens vereiste belang, niettemin toch het vereiste belang verwerft; dat verzoeker niet getuigt van het vereiste belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing; dat de exceptie ambtshalve moet worden opgeworpen; dat de vordering niet ontvankelijk is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Marc FRANÇOIS in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. BOVIN,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

D. VERBIEST.